

עפ"ת 7192/09/23 - מדינת ישראל, אייל כהן נגד אייל כהן, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 7192-09-23 מדינת ישראל נ' כהן
עפ"ת 7767-09-23 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 220020/2018

לפני	כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
	כבוד השופט העמית צלקובניק
	כבוד השופט קרשן
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד אופיר פחימה	המערערת המערער בערעור
אייל כהן - ע"י עו"ד דוד קולקר	שכנגד
	נגד
אייל כהן	המשיב המשיבה בערעור
מדינת ישראל	שכנגד

פסק דין

השופט מיכאל קרשן:

לפנינו שני ערעורים על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה מרכז (כבוד השופטת הבכירה א' וישקין) בגמ"ר 13256-11-18 מיום 13.7.2023. המדינה מערערת על קולת העונש (עפ"ת 7192-09-23) והמשיב על חומרתו (עפ"ת 7767-09-23).

ההליך בבית המשפט קמא

1. בית המשפט קמא הרשיע את המשיב, בהתאם להודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה, [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: **פקודת התעבורה**) ובנהיגה בקלות ראש ורשלנות שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 16.5.2018 בשעה 22:55 או סמוך לכך נהג המשיב ברכב מסוג מרצדס (להלן: **רכב המרצדס**) בכביש מס' 424 מכיוון צומת כביש 44 לכיוון מושב יד רמב"ם, כאשר במושב לצדו ישב נוסע.
3. תנאי הדרך בכיוון נסיעת המשיב היו אלה: כביש בין עירוני דו סיטרי ובו נתיב נסיעה אחד לכל כיוון; קטע כביש מישורי בעקומה וקו הפרדה לבן רצוף מעובה עם פסי הרעדה במרכזו; כביש אספלט יבש ותקין; מזג אויר נאה, לילה ותאורת כביש סמוך פועלת ומקרינה על קטע הכביש הנדון; מהירות נסיעה מותרת 80 קמ"ש.

עמוד 1

4. עוד צוין בכתב האישום המתוקן כי באזור התאונה בוצעו עבודות בכביש. בכיוון נסיעת רכב המרצדס היה שילוט פרוס מימין לכביש, המציין מרחקים של 500 מ' ו-300 מ' מעבודות בכביש, ומעל השילוט מוצב היה פנס כתום מהבהב פעיל. עם זה, באזור התאונה, בניגוד לתכנית התמרור לעבודות בכביש, לא הוצב שילוט אזהרה משמאל לדרך בכיוון נסיעת המרצדס, והעבודות בכביש בוצעו מבלי שננקטו אמצעי זהירות כפי שנדרש בנסיבות המקום והדרך. בסמוך למועד התרחשות התאונה, במקום ביצוע העבודות בכביש ובכיוון נסיעת רכב המרצדס בוצעה חסימה יזומה. בעקבות החסימה נוצר טור כלי רכב אשר עמדו במצב של עצירה מוחלטת. שדה הראיה בכיוון נסיעת המשיב היה למרחק של 100 מ' עד לרכב האחרון בטור כלי הרכב שעמד בנתיב נסיעתו.

5. אותה עת נהג חיים אלבחרי ברכב מסוג קיה (להלן: **רכב הקיה**) בנתיב הנגדי בכביש, כשבמושב לצדו ישיבה אשתו לידן אלבחרי ז"ל (להלן: **המנוחה**) ובמושב האחורי ישיבה אחותו קלרה גנון. מאחורי רכב הקיה באותה העת נהג אמנואל חורי ברכב מסוג יונדאי (להלן: **רכב היונדאי**), כלשצדו גיסו בשירא אלוהאב. בין כלי הרכב שעמדו בטור בנתיב נסיעת המשיב היה גם רכב מסוג שברולט (להלן: **רכב השברולט**), בו נהגה רותם סלדינגר ולצדה יושב ניר סלדינגר. לפני רכב השברולט עמד רכב מסוג מאזדה (להלן: **רכב המאזדה**) בו נהגה ליאת טל.

6. הנאשם התקרב אל טור כלי הרכב כשהוא נוהג ברכב המרצדס במהירות שאינה פחותה מ-90 קמ"ש, סטה לנתיב הנגדי תוך כדי חציית קו ההפרדה הרצוף, עבר חלק מכלי הרכב שעמדו בטור והתנגש חזיתית ברכב הקיה שהגיע מנגד, ודחף אותו לאחור. רכב הקיה נדחף לאחור בעוצמה, התנגש בחזית רכב היונדאי שנסע מאחוריו והתהפך על רכב השברולט שעמד בטור. כתוצאה מכך התקדם רכב השברולט קדימה ופגע בדלת הקדמית הימנית של רכב המאזדה שעמד לפניו בטור (להלן: **התאונה**).

7. כתוצאה מהתאונה נהרגה המנוחה.

כמו כן נחבלו חלק מהמעורבים הנוספים: לקלרה גוּן נגרמו דימום בראש ושברים בצלעות 2-3 מצד ימין, בשכם ימין, בעצם האגן העליון ובסקרום. בעקבות החבלות שנגרמו לה שהתה קלרה גוּן בשיקום כשלושה חודשים; לחיים אלבחרי נגרמו שבר קלביקולה (שבר בעצם הבריח) ופציעה בירך שמאל; לרותם סלדינגר נגרמו כאבים באזור רגל שמאל; לניר סלדינגר נגרמו חבלת ראש וסחרחורת; לטל ליאת נגרמו כאבים בצוואר ובגב התחתון; לאביחי עמר נגרם שבר בכף היד.

8. **כתב האישום ייחס למשיב את פרטי הרשלנות הבאים:** נהג במהירות מעל המותר; לא הבחין ולא פעל בהתאם לשילוט מצד ימין שהתריע על עבודות בכביש; סטה מנתיב נסיעתו אל עבר הנתיב הנגדי תוך שחצה קו הפרדה רצוף; לא בלם במועד על מנת למנוע את התאונה; לא נהג כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

9. המשיב הודה בעובדות כתב האישום המתוקן לאחר שנשמעה מרבית פרשת התביעה. במסגרת הסדר הטיעון שהוצג לבית המשפט קמא הגבילה עצמה המערערת לטעון לעונש ראוי של 14 חודשי מאסר בפועל. מעבר לכך טענו הצדדים לעונש באורח חופשי.

10. תסקיר מבחן שהונח לפני בית המשפט קמא התייחס לנסיבותיו האישיות של המשיב ופורטו בו השפעת התאונה הקטלנית על חייו ותפקודו. המשיב נטל אחריות על חלקו בתאונה והביע צער על תוצאותיה, ואולם העמדה שהציג לפני שירות המבחן הייתה שהגורם המרכזי לקרות התאונה היו מחדלי השילוט המפורטים בכתב האישום המתוקן. שירות המבחן התרשם מאדם נורמטיבי שנטל אחריות על מעשיו והעריך את הסיכון הנשקף ממנו כנמוך. בנסיבות אלה סבר השירות שיש לתת משקל משמעותי לנסיבותיה החריגות של התאונה ולבחור בעניינו ענישה שיקומית, הכוללת מאסר שירוצה בעבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים.

11. בשלב הטיעונים לעונש הגישה המדינה את גיליון הרשעות התעבורה של המשיב, הכולל 46 הרשעות קודמות, בין השנים 1997 - 2013, במגוון רחב של עבירות: נהיגה ללא רישיון, נהיגה בניגוד לתמרורים שונים (לרבות אי ציות לתמרור עצור ולרמזור אדום) וכן עבירות רבות שאופייניות לנהגי משאיות, מקצוע בו עסק המשיב בשעתו. הושתו על המשיב בעבר עונשי פסילה לא מעטים.

המערערת הציגה לפני בית המשפט קמא הצהרת נפגע מטעם בני משפחת המנוחה וכן העיד בישיבת הטיעונים לעונש בעלה של הפצועה קלרה גונן.

12. בשל קשיי הקלדה סיכמו הצדדים טענותיהם לעניין העונש בכתב.

המערערת טענה לרף רשלנות גבוה, בהסתמך על העובדות שפורטו בכתב האישום המתוקן. לאור תוצאות התאונה ורמת הענישה הנוהגת עתרה המערערת למתחם עונש הולם שבין 13 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילה משמעותית, מאסר על-תנאי, פסילה על-תנאי, פיצוי וקנס. בהתחשב במכלול הנסיבות ובהסדר הטיעון עתרה המדינה לגזור על המשיב עונש ראוי של 14 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבים נלווים. המערערת התייחסה בטיעונה לטענת האשם התורם של חברת נתיבי ישראל. עמדתה הייתה כי במכלול הנסיבות לא היה בכך שלא הוצבו תמרורי אזהרה גם בצד שמאל של הדרך (שהלוא תמרורים הוצבו כנדרש בצד ימין), כדי למעט מאחריותו המרכזית של המשיב לתאונה הקטלנית.

המשיב האריך בסיכומיו לעונש (שהשתרעו על פני 107 עמודים) בסקירת הראיות שבאו לפני בית המשפט טרם הודאת המשיב, וכן בכל הקשור לרשלנות חברת נתיבי ישראל, באופן שלדידו הצדיק קביעה כי מידת אשמו של המשיב נמוכה משל גורמים שלעמדתו אחראים במידה עיקרית לתאונה. לדעת המשיב את העונש יש "לחלק" בינו לבין האחראים האחרים לתאונה לפי דיני הרשלנות מן המשפט האזרחי. המשיב הפנה גם לנסיבות אישיות של המשיב וביקש לא להתחשב בעברו התעבורתי הישן. המשיב הוסיף וטען שאין מקום לחייבו בפיצוי למשפחת המנוחה, שכן גם רכיב זה אמור לדעתו להיות מושת על גורמים אחרים.

גזר הדין

13. בגזר הדין קבע בית המשפט קמא כי עבירה של גרימת מוות ברשלנות מצדיקה ענישה מחמירה של מאסר מאחורי סורג וברית, והפנה לפסיקה ממנה הסיק כי מתחם העונש ההולם בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית נע

בין מאסר בן 6 חודשים עד שלוש שנים (העונש המרבי).

14. בית המשפט קמא בא לכלל מסקנה כי רמת הרשלנות שהפגין המשיב כאן היא בינונית, ואולם לא ניתן להתעלם במקרה זה מרשלנותה התורמת של חברת נתיבי ישראל ואחרים מטעמה, באופן שמצא ביטוי בכתב האישום המתוקן.

זאת ועוד, בית המשפט קמא קבע, כי נתגלו במקרה דנן מחדלי חקירה משמעותיים, אשר המשיב רשאי להביא במסגרת הטיעון לעונש, בהתאם להוראת סעיף 40(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). עסקינן במחדלה של הרשות החוקרת למצות את חקירת מכלול הנסיבות הנוגעות לתרומת הרשלנות של חברת נתיבי ישראל, באופן שלא אפשר להעמיד מעורבים נוספים לדין פלילי. בית המשפט קמא קבע כי מחדל חקירה זה צריך למצוא ביטוי בשלב גזירת הדין.

15. בהמשך לאמור, ולאחר שניתח פסיקה שהגישו לו הצדדים, גזר בית המשפט קמא על המשיב את העונשים הבאים: מאסר בן 19 חודשים, מתוכם 9 בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות ו-10 על-תנאי כי במשך 3 שנים לא יעבור המשיב עבירה של גרם מוות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה; פסילה בפועל בת 14 שנה; פיצוי בסך 37,000 ₪; 25,000 ₪ למשפחת המנוחה ו-17,000 ₪ לקלרה גונן.

תמצית טענות הצדדים

16. המדינה סבורה כי בית המשפט חרג באופן ניכר לקולה מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים; כי בית המשפט קמא לא היה רשאי להסתמך בגזר דינו על נסיבות וראיות שלא ניתן היה להסתמך עליהן נוכח הודאת המשיב בעובדות כתב אישום מתוקן; וכי בנסיבות אלה אף לא היה מקום לקבוע כי נתגלו במקרה זה מחדלי חקירה אשר הביאו לכך שמעורבים נוספים לא הועמדו לדין.

17. לדעת המדינה בית המשפט קמא שקל ביתר את נסיבותיו האישיות של המשיב, ועל כן בקשה להחמיר בעונש המאסר שהושת על המשיב ולקבוע כי ירוצה מאחורי סורג ובריח.

18. המשיב טוען מנגד כי לאור הכרעת בית המשפט קמא, אשר קיבל את כל טענותיו בנוגע למחדלי החקירה, ולאור מידת האשם של מעורבים נוספים, וכן לנוכח טענתו כי המדינה גרמה לו לעיוות דין חמור ולנזק ראייתי באופן בו ניהלה את ההליך נגדו (בין היתר משום שהוצמד לחקירה פרקליט מלווה מטעם פרקליטות המחוז), מן הראוי להקל בעונשו באורח משמעותי כך שייגזרו עליו מאסר על-תנאי וקנס, יקוצר משמעותית משך הפסילה ויבוטל רכיב הפיצוי.

דין והכרעה

19. אקדים ואומר, דין הערעור שהגיש המשיב על גובה הפיצוי - דחייה על הסף.

המשיב לא צרף מלכתחילה את הנפגעים להם נפסק הפיצוי כמשיבים לערעורו [ע"פ 1769/14 סועאד נ' **מדינת ישראל** (27.1.2016)], פסקה 53 לפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר], ולא עשה כן גם לאחר שבית המשפט שלערעור דחה ביום 10.9.2023 את בקשתו לעכב ביצוע רכיב עונשי זה, בין היתר מן הטעם שלא צרף את נפגעי העבירה כמשיבים לבקשתו ולערעור שהגיש.

20. לאחר עיון בקורות ההליך בבית המשפט קמא ובטענות הצדדים, בכתב ובמסגרת הדיון לפנינו, באתי לכלל מסקנה כי יש לבטל חלק גדול מן הקביעות שקבע בית המשפט קמא בגזר הדין ולקבל את ערעור המדינה. ממילא יידחה הערעור שהגיש המשיב על בסיס קביעות אלה ממש של בית המשפט קמא.

21. כפי שהסברנו במקרה דומה, בערעור שהגישה המדינה על גזר דין של אותו מותב [עפ"ת (מרכז) 29485-03-22 **מדינת ישראל נ' נדלר** (26.6.2022) (להלן: **עניין נדלר**)], התשתית העובדתית העומדת לנגד עיני בית המשפט בבואו לגזור את העונש על נאשם שהודה בעובדות כתב אישום מתמצה, במצב הדברים הרגיל, בעובדות אלה, ואין להוסיף עליהן. נאשם שמודה בעובדות כתב אישום מעיד על עצמו כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה הייתה להיות לו לעזר או להקל עמו [השוו: ע"פ 3667/13 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (14.10.2014)],

והדבר מעוגן מאז תיקון 113 בהוראת סעיף 40 לחוק העונשין.

22. ועוד הסברנו בעניין **נדלר**, כי בחריג הצר הקבוע בסעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין אין לעשות שימוש במקרים בהם בחר נאשם להודות בעובדות כתב אישום, במקום לנהל את משפטו עד תום ובמסגרת זו לנסות לשכנע את בית המשפט לקבוע ממצאי עובדה ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אשר לא קיבלו, לדעתו, ביטוי בעובדות כתב האישום.

23. מכאן שבית המשפט קמא שגה בכך שלצורך קביעת מידת הרשלנות וגזירת העונש ההולם הסתמך על הראיות שהוצגו לפניו במהלך ניהול המשפט, כאשר אלו חרגו מעובדות כתב האישום המתוקן [השוו: ע"פ 7349/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.12.2018); ע"פ 858/20 **ג'ארבאן נ' מדינת ישראל** (2.7.2020)]. לכך יש להוסיף, שבסעיף 10.1 לטופס הסדר הטיעון עליו חתום המשיב, אשר הוגש לבית המשפט קמא במועד הצגת ההסדר, נכתב במפורש כי "הטיעון לעונש יהיה במסגרת העובדות המוסכמות המפורטות בכתב האישום המתוקן". טעה אפוא בית המשפט קמא כאשר כלל בגזר דינו "קביעות" בנוגע לרשלנותם של גורמים אחרים, מעבר לאשר תואר באופן מפורש בעובדות כתב האישום המתוקן.

24. שגה בית המשפט קמא גם בכך שקבע בגזר הדין ממצאים בנוגע להתקיימותם כביכול של מחדלי חקירה כאלה ואחרים, אשר הביאו את בית המשפט קמא למסקנה לפיה התקיימה חקירה לא ממצה נגד מעורבים אחרים על רקע הרשלנות הנטענת של חברת נתיבי ישראל. מחדלים אלה לא פורטו בכתב האישום המתוקן ובית המשפט קמא לא היה רשאי לקבוע אותם רק על בסיס ראיות שנשמעו לפניו טרם התקשרו הצדדים בהסדר הטיעון שלאחריה הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן ותחם כאמור את העובדות הצריכות לעניין. יתרה מכך, בגזר הדין לא הוסבר מדוע מחדלי חקירה נטענים אלה צריכים להשפיע בשלב העונש (להבדיל מהשפעה אפשרית שלהם על הכרעת הדין בתיק בו התנהל משפט).

בית המשפט קמא הפנה בגזר דינו לפסק הדין בעניין **חנא** (ת"פ (מחוזי חיפה) 305/00 **מדינת ישראל נ' חנא** (16.5.2004)), וזאת לתמיכה בהחלטתו לזקוף קיומם של "מחדלי חקירה" לרעת המערערת בשלב גזר הדין. אלא, שבעניין **נדלר** קבענו במפורש כי: "הסתמכותו של בית המשפט קמא על פסק הדין בעניין **חנא** לא הייתה במקומה, שכן זו הייתה הכרעת דין מזכה, בשל קיומם של מחדלי חקירה שנקבעו כממצא, ולא קביעה בלתי מבוססת בשלב גזירת הדין".

25. נותר, אם כן, לבחון את מידת הרשלנות של המשיב בהינתן עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה.

עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מעלה כי מידת הרשלנות שהפגין המשיב בעת נהיגתו ביום האירוע הייתה גבוהה, ולא בינונית כפי שקבע בית המשפט קמא.

רשלנות זו התבטאה, כפי שנכתב במפורש בסעיף 10 לכתב האישום המתוקן, בעיקר בכך שהמשיב נהג בכביש במהירות גבוהה (שאינה פחותה מ-90 קמ"ש, כאשר המהירות המרבית המותרת עמדה על 80 קמ"ש), בלילה, ולא התייחס לשילוט מפורש (שכלל פנס כתום מהבהב), מימין לכביש בו נהג המשיב, שהתריע על עבודות בכביש. כאמור בכתב האישום המתוקן, חרף זאת שהתאונה התרחשה בעקומה בכביש, למשיב היה שדה ראייה פתוח של כ-100 מ' עד לרכב האחרון בטור המכוניות שנוצר לפני החסימה בכביש, אך המשיב לא האט את מהירות נסיעתו ולא בלם את רכבו. חלף זאת הגיע המשיב לקצה הטור במהירות גבוהה ואז יצא לעקיפה מסוכנת ואסורה, תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף, ובכך במו ידיו הביא לתאונה, על תוצאותיה הקשות.

אמת, בכתב האישום המתוקן נכתב כי באזור התאונה, בניגוד לתכנית התמרור לעבודות בכביש, לא הוצב שילוט אזהרה משמאל לדרך מכיוון נסיעת המשיב, והעבודות בכביש בוצעו מבלי שננקטו אמצעי זהירות כפי שנדרש בנסיבות המקום והדרך. אלא שעובדות מוסכמות אלה לא הקטינו בעיני באופן משמעותי את מידת אשמו של המשיב לקרות התאונה. לפי עובדות אלה, ברור שהגורם האחראי על העבודות לא נקט בכל האמצעים שהיה עליו לנקוט כדי להדגיש בפני באי הדרך דבר קיומה של סכנה בכביש, ואולם בנסיבות העניין היו לפני המשיב די "תמרורי אזהרה" כדי לחייבו, כעובר דרך סביר ואחראי, להאט משמעותית את מהירות נסיעתו, בוודאי בעקומה, באופן שיאפשר לו להאט ואף לבלום את רכבו, ככל שיווצר הצורך.

כך לא עשה המשיב, ובכך סטה משמעותית מסטנדרט ההתנהגות המצופה מנהג סביר.

26. אחרי שאמרנו את שאמרנו, בהינתן תוצאותיה הקשות של התאונה (מות המנוחה ופציעתם של חמישה אחרים, חלק מהם פציעות קשות), כמו גם ברמת הענישה הנוהגת בתחום זה של עבירות, סבורני כי שגה בית המשפט קמא בהעמידו את רצפת מתחם העונש ההולם על 6 חודשי מאסר בלבד. בנסיבות העניין נכון היה להעמיד את רצפת המתחם על 12 חודשי מאסר.

27. הלכה היא כי במקרי גרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים יש לתת משקל נמוך לנסיבות האישיות של המבצע, ובהינתן רמת הרשלנות הגבוהה שתוארה לעיל טעה בית המשפט קמא בסוברו כי ניתן לגזור על המשיב עונש שאינו כולל רכיב של מאסר לריצוי בפועל.

28. בנסיבות העניין סבורני כי העונש שראוי היה להשית על המשיב לא יכול היה לפחות מן העונש הראוי לו עתרה המערערת, קרי: 14 חודשי מאסר בפועל. רק מן הטעם כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם משיבים בערעורי מדינה, אציע לחבריי להשית על המשיב, תלף עונש המאסר בעבודות שירות שגזר עליו בית המשפט קמא, עונש מאסר בן 12 חודשים לריצוי מאחורי סורג ובריח.

29. אציע אפוא להתערב בעונש המאסר בפועל שנגזר על המשיב, כמפורט לעיל.

ניתנת האמת להיאמר, בהינתן רמת הרשלנות הגבוהה ותוצאותיה הקשות של התאונה, אפשר שבית המשפט קמא הקל יתר על המידה עם המשיב בכל הקשור לרכיבי הענישה האחרים, ואולם המדינה לא ערערה לפנינו על יתר חלקי גזר הדין.

30. בנסיבות אלה ממילא יידחה ערעור המשיב.

מיכאל קרשן, שופט

השופט דנה מרשק-מרום, אב"ד:

מסכימה לפסק-דינו המפורט של חברי, השופט קרשן.

דנה מרשק-מרום, שופטת

השופט יורם צלקובניק, שופט עמית:

מסכים.

יורם צלקובניק, שופט עמית

סוף דבר: ערעור המדינה מתקבל, כך שחלף 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, יישא המשיב עונש מאסר בן 12 חודשים מאחורי סורג ובריח. שאר רכיבי גזר-הדין יעמדו על כנם. המשיב יתייצב למאסרו בבימ"ר הדרים ביום 19.2.24 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון, גזר-הדין של בית-המשפט קמא ופסק-דין זה. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם: מרים חייאיב רכזת מיון מוקדם - 074-7831077 או מירב אבוחצירה רשמת מאסרים נדחים - 074-7831078, וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות. התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לנשיאת עונשו.

ניתן היום, ה' שבט תשפ"ד, 15 ינואר 2024, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

דנה מרשק מרום, שופטת יורם צלקובניק, שופט עמית מיכאל קרשן, שופט